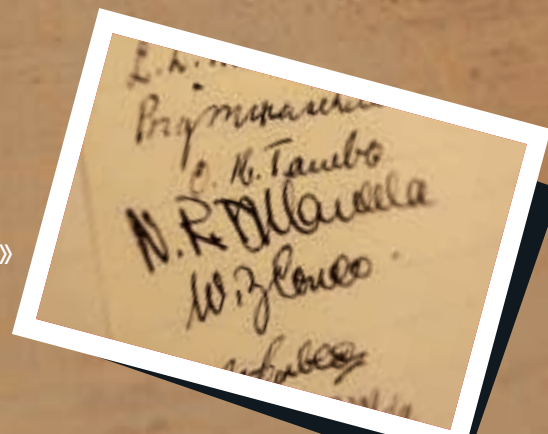

Thank you, Mandela!

Τι είναι σήμερα η Νότια Αφρική και τι θα ήταν αν δεν είχε υπάρξει ο μεγάλος αυτός ηγέτης;

«Έχω ασπαστεί το ιδεώδες μιας δημοκρατικής και ελεύθερης κοινωνίας στην οποία όλοι οι άνθρωποι ζουν μαζί σε αρμονία με ίσες ευκαιρίες. Είναι ένα ιδεώδες για το οποίο ελπίζω να ζήσω και να το πραγματοποιήσω. Αλλά, αν χρειάζεται, είναι ένα ιδεώδες για το οποίο είμαι έτοιμος να πεθάνω.»
Νέλσον Μαντέλα, δίκη Ριβόνιο, 12/6/1964

Ένας μήνας στη Νότια Αφρική και πάλι δεν ήταν αρκετός για να πούμε ότι τη γνωρίσαμε για τα καλά. Οι μεγάλες αποστάσεις και η περιπλοκότητα της πολύχρωμης αυτής κοινωνίας, που μόλις τώρα Ξαναγράφει την ιστορία της, απαιτούν χρόνο και βιώματα για να την αναγνώσεις. Μέχρι την περασμένη δεκαετία, η χώρα ήταν συνώνυμη των φυλετικών διακρίσεων. Σήμερα, 13 χρόνια μετά την οριστική κατάργηση του απαρχαίνι και τρία χρόνια πριν τη διοργάνωση του μουντιάλ ποδοσφαίρου, η Νότια Αφρική ακροβατεί ανάμεσα στον τρίτο και τον πρώτο κόσμο. Δύο κοινωνίες σε μία. Από τη μια η κοινωνία των λευκών, από την άλλη η κοινωνία των έγχρωμων. Όλοι πλέον απολαμβάνουν τα ίδια συνταγματικά δικαιώματα, ωστόσο ζουν σε δύο γεγονικούς και παράλληλους κόσμους που σπάνια τέμνονται. Πίσω από αυτό κρύβονται -τι άλλο βέβαια;- οι τεράστιες οικονομικές ανισότητες. Το οδοιπορικό μας στη Δημοκρατία της Νότιας Αφρικής, μόνο «εκτός δρόμου» δεν ήταν, αφού το οδικό δίκτυο εδώ είναι καλύτερο από της Ελλάδας. Γνωρίσαμε όμως ενδιαφέροντες ανθρώπους, με διαφορετικό χρώμα και κοινωνικό υπόβαθρο, ενώ είχαμε και πρωτόγνωρες εμπειρίες στην άγρια φύση της χώρας, θαλάσσια και χερσαία. Ύστερα, καταλήξαμε στη Ζουαζιλάνδη, το λιλιπούτειο βασίλειο που ζει στους δικούς του, χαλαρούς ρυθμούς. Από την πρωτεύουσά του, την Μπαμπάνε, ξεκινά πλέον το οδοιπορικό μας στην ανατολική ακτή της ηπείρου...

Χώρα των Λευκών;

«Στο Γιοχάνεσμπουργκ δεν σταματάς στα φανάρια, για να μη σου πάρουν το αυτοκίνητο... Σε σκοτώνουν εκεί για ένα ευρώ... Προχθές, μπήκαν σε μια βίλα, βίασαν και σκότωσαν μια γριά...». Νο1 θέμα συζήτησης στη Νότια Αφρική είναι η εγκληματικότητα. Περιστατικά που μας περιέγραψαν αυτούσια πέντε διαφορετικά στόματα, όσο ήμασταν στη χώρα. Σίγουρα δεν είναι ψέματα. Οι στατιστικές είναι τρομακτικές: 70 δολοφονίες, λένε, γίνονται την ημέρα. Τρομακτικές και οι ειδήσεις από τους δρόμους: πάνω από 11.000 νεκροί από τροχαία ετησίως! Με όλα τα παραπάνω, είσαι κάπως μουδιασμένος στην αρχή. Γρήγορα αντιλαμβάνεσαι ότι δε χρειάζεται να τρομοκρατείσαι απ' όσα στερεότυπα ακούς και όσα γράφονται στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων, συχνά με μια δόση κτηνισμού. Αρκεί να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά. Τελικά, οι Jo'burgers (κάτοικοι του Γιοχάνεσμπουργκ) είναι πιο συνετοί στο τιμόνι από τους Αθηναίους. Όσο για το έγκλημα; Προσωπικά δεν νιώσαμε υποψία κινδύνου στον ένα μήνα που περιηγηθήκαμε τη χώρα. Περαιστικοί ήμασταν, θα πείτε. Ωστόσο, το κλίμα τρομοκρατίας πιστεύουμε ότι είναι ψύχωση των λευκών, που αντιπροσωπεύουν το 7% του πληθυσμού της. Η ανασφάλεια που εκφράζουν μπορεί να ενισχύεται από τις στατιστικές, ωστόσο έχει βαθύτερες ρίζες. Πίσω της κρύβεται, πιστεύουμε, η φροβία του απελευθερωμένου μαύρου, που ήταν μαντρωμένος στα township μέχρι πριν 15 χρόνια, του απαγορευόταν να βγαίνει από το σπίτι του μετά τις εννέα το βράδυ και να κυκλοφορεί στα στέκια των λευκών.

THE WORLD OFFROAD
ΚΕΪΠΤΑΟΥΝ - ΜΠΑΜΠΑΝΕ
9 771105 128005 W0
AKHIS TEMPERIDHS
A.T., ΒΟΥΛΑ ΝΕΤΟΥ

Να το πούμε λίγο πιο σκληρά; Αρκετοί, πιστεύω, λευκοί της Νότιας Αφρικής νοσταλγούν την εποχή του apartheid και τις διαφωνούν ριζικά με το απάνθρωπο ιδεώδες της. Φυσικά, κανένας δεν το παραδέχεται αυτό ανοικτά. Όμως και ο λευκός έχει τα δικά του, αφού εδώ έχουν γεννηθεί οι παππούδες του και αυτή είναι και δική του χώρα. Όταν κάποιος σου μιλάει από προσωπική εμπειρία για στυγνά εγκλήματα που έχει υποστεί, τότε αρχίζεις και μπερδεύεσαι. Μόνο ως ουδέτερος παρατηρητής μπορείς να δικαιολογήσεις το έγκλημα του μαύρου προς τον λευκό - το ένα στα πέντε που διαπράττονται στη χώρα: ο πρώτος είναι ή άνεργος (40% το εκτιμώμενο ποσοστό ανεργίας) ή δουλεύει ως υπηρέτικό προσωπικό του δεύτερου. Έναντι 150 ευρώ το μήνα - αυτός είναι ο βασικός μισθός που θέσπισε η κυβέρνηση του Τάμπο Μπέκι. Ποιος έχει δικίο και ποιος άδικο; Δύσκολο να πεις. Απλά, ο λευκός πληρώνει τώρα τα χρόνια καταπίεσης του μαύρου και τη σημερινή του οικονομική και κοινωνική ανωτερότητα. Τι κι αν έχουν πλουτίσει τέσσερα εκατομμύρια μαύροι τα τελευταία χρόνια; Το 48% του «μη λευκού» πληθυσμού διαβιώνει στο όριο της φτώχειας ακόμη και σήμερα. Το συμπέρασμα; Αν χρειάστηκε μισό αιώνας για να καταργηθεί το apartheid, μάλλον χρειάζεται άλλο τόσο για να εξομαλυνθούν οι κοινωνικές ανωμαλίες που δημιούργησε...

Οδοιπορικό αντιθέσεων

Όλα ξεκίνησαν στο Κέιπ Τάουν. Υπέροχη πόλη, που αποπνέει φρεσκάδα πάνω απ' όλα, με έντονη ζωή μέρα και νύχτα. Καφεδάκι το πρωί στην πλατεία Γκριν Μάρκετ, φαγητό στο τεράστιο εμπορικό Canal Walk, βραδινή έξοδος στο Waterfront, βόλτα την Κυριακή στο Κολκ Μπέι ή στο Φράνσουκ για οινογευσιγνωσία (στα περιβόητα winelands) και η ζωή συνεχίζεται στον αστικό παράδεισο, στη σκιά του σουρεαλιστικού Table Mountain. Βλέποντας παραμυθένιες κατοικίες να ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια, με ιδιωτικές παραλίες και γήπεδα γκολφ στα δυο βήματα, συχνά μονολογείς: «Εδώ θα ήθελα να ζήσω!» Από την άλλη, αντικρίζοντας τις ατέλειωτες παραγκουπόλεις - κατάλοιπα του apartheid - στην περιοχή του αεροδρομίου, αναρωτιέσαι: «Θα ζούσα εδώ χωρίς τύψεις»;

Ταξιδεύοντας προς τα ανατολικά από τον παραθαλάσσιο Garden Route, αντιλαμβάνεσαι ότι οι λευκοί έχουν φτιάξει τη δική τους παρένθεση σε όλο το Western Cape, που θυμίζει περισσότερο Κυανή Ακτή παρά Αφρική. Θέρετρα, bed & breakfast και εμπορικά κέντρα παντού. Στο δρόμο συναντάς μόνο λευκούς.

Στο Ερμάνους πετύχαμε το επίσηο φεστιβάλ φάλαινας. Ακούγεται γελοίο κι όμως θεωρείται γεγονός εδώ, που φέρνει χρήματα στο συγκεκριμένο θέρετρο. Άκου φεστιβάλ φάλαινας... Λίγο πιο κάτω, στο Μόσελ Μπέι, μπροστά από μια παραγκούπολη, βλέπουμε να περνούν μία, δύο, πέντε, είκοσι Ferrari! Τοπικό club που βγήκε για βόλτα. Οι αντιθέσεις συνεχίζονται. Στο Ιστ Λόντον, την Buffalo city, το κέντρο παλιά ήταν αποκλειστικά για τους λευκούς. Σήμερα, το έχουν καταλάβει οι μαύροι και οι λευκοί συχνάζουν στα mall που έχουν φτιάξει στα καταπράσινα περικόρια. Έξω από την πόλη βρίσκεται το δεύτερο μεγαλύτερο township της χώρας, το Μνταντσάνε, που άρχισε να χτίζεται το '65. Μας πήγε εκεί η Έθελ, οικιακή βοηθός στο επάγγελμα. Ο άντρας της - πρώην αστυνομικός - εργάζεται σαν σεκιουριτάς. Οι δύο μαζί φέρνουν 200 ευρώ μηνιαίως στο σπίτι τους, που αποτελείται από δύο μικρά δωμάτια, ένα καθιστικό δύο επί δύο και μια μικρή αυλή. Αυτή είναι η περιουσία τους. Η Έθελ κάνει 30 χιλμ. κάθε μέρα για να πάει και να έρθει από τη δουλειά της, αλλά δεν παραπονείται. «Τουλάχιστον σήμερα έχουμε ευκαιρίες» λέει ο άντρας της όταν τον ρωτάμε για την εποχή του apartheid. Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία ο' αυτή τη χώρα...

Άγρια φύση!

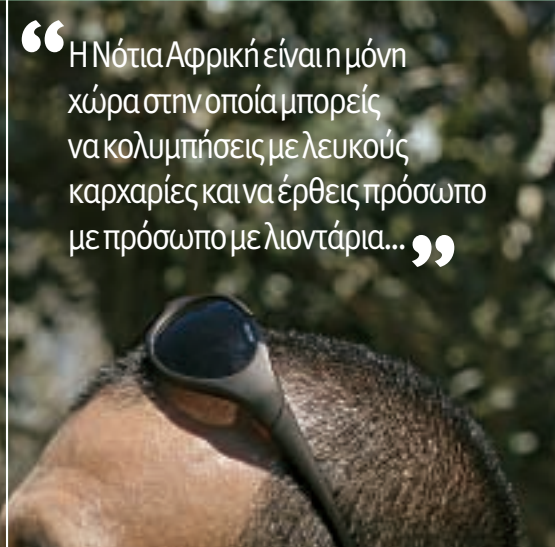
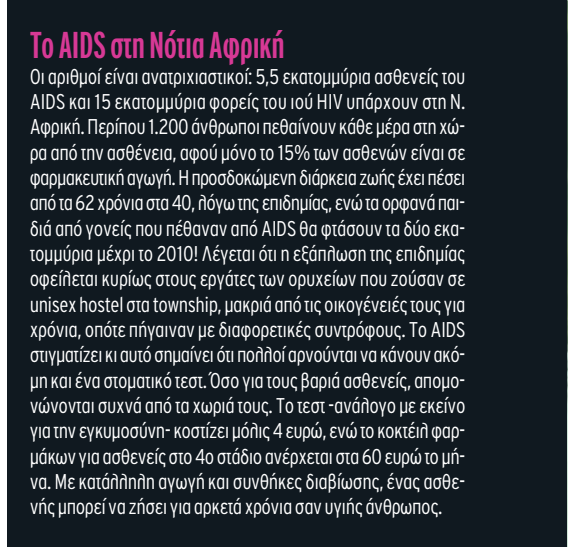
Η Νότια Αφρική είναι η μόνη χώρα στην οποία μπορείς να κολλυμπήσεις με λευκούς καρχαρίες και να έρθεις πρόσωπο με πρόσωπο με λιοντάρια... Το Κλάϊνμπαϊ, ένα λιμανάκι 250 χιλμ. ανατολικά του Κέιπ Τάουν, είναι η περιοχή του μεγάλου λευκού καρχαρία και του cage diving. Τι είναι αυτό; Βουτιά σε κλουβί με καρχαρίες τριγύρω. Επιβιβάζεσαι σε ένα πλοιάριο και βγαίνετε στα πέντε μίλια από την ακτή. Αρχικά, ο dive master προσελκύει τους great white με υπολείμματα ψαριών και αίμα. Μετά από λίγη ώρα αυτοί μαζεύονται γύρω από το σκάφος. Σοκ! Τότε είναι η στιγμή που φοράς καταδυτική στολή και μάσκα και κλείνεσαι στο κλουβί που είναι δεμένο στα πλάινά του σκάφους. Ο dive master προσελκύει τους καρχαρίες με ένα δόλωμα δεμένο σε σχοινί και σε προειδοποιεί πότε πλησιάζει το ζώο και από πού. Βουτάς και βλέπεις το τέρας μπροστά στα μάτια σου, σαν να βρίσκεσαι σε ντοκιμαντέρ του National Geographic. Το cage diving ανατρέπει τις φρεσκαριστικές εικόνες από τα «Σαγόνια του Καρχαρία». Το ζώο, τις περισσότερες φορές, περνά και φεύγει από το κλουβί νωχελικά. Ελάχιστες φορές σκορπίζει τον πανικό, στην προσπάθειά του να πιάσει το δόλωμα. Το τάισμα απαγορεύεται διά νόμου (για να μην εθίζονται τα ζώα), ωστόσο κάποιες φορές ο καρχαρίας είναι πιο γρήγορος. Σε κάθε περίπτωση, παραμένει ένα απρόβλεπτο ζώο που δεν θα διστάσει να δαγκώσει όποιον εισβάλει στο περιβάλλον του, γι' αυτό προσοχή τα κεράκια σας στο κλουβί! Λιγότερη αδρεναλίνη προσφέρει η παρακολούθηση φαλαινών. Είναι εντυπωσιακό όμως να βλέπεις αυτό το τεράστιο - μα τόσο φιλικό - θηλαστικό να πλησιάζει στο σκάφος. Ιδανικός τόπος για να το ζήσεις αυτό είναι το Ερμάνους, κυρίως Αύγουστο με Οκτώβριο.

Το πάρκο Κρούγκερ, από την άλη, είναι ο παράδεισος του σαφάρι. Πρόκειται για μια έκταση σαβάνας 350 επί 65 χιλιομέτρων στα σύνορα με Ζιμπάμπουε και Μοζαμβίκη. Το Κρούγκερ τέθηκε υπό προστασία το 1898, από τον πρόεδρο της χώρας (και φανατικό κυνηγό), Πολ Κρούγκερ. Για το κοινό άνοιξε το 1927 και σήμερα προσελκύει περίπου 1 εκατομμύριο επισκέπτες ετησίως. Διαθέτει οδικό δίκτυο 1.900 χιλιομέτρων (700 χιλιομέτρα είναι ασφαλτός) και 24 οργανωμένα κάμπινγκ με μπανγκαλόους, στα οποία βρίσκεις από τράπεζα και σουπερμάρκετ μέχρι τράπεζα και ενοικιαστήρια αυτοκινήτων.

Το AIDS στη Νότια Αφρική
Οι αριθμοί είναι ανατριχιαστικοί: 5,5 εκατομμύρια ασθενείς του AIDS και 15 εκατομμύρια φορείς του ιού HIV υπάρχουν στη Ν. Αφρική. Περίπου 1.200 άνθρωποι πεθαίνουν κάθε μέρα στη χώρα από την ασθένεια, αφού μόνο το 15% των ασθενών είναι σε φαρμακευτική αγωγή. Η προσδοκώμενη διάρκεια ζωής έχει πέσει από τα 62 χρόνια στα 40, λόγω της επιδημίας, ενώ τα ορφανά παιδιά από γονείς που πέθαναν από AIDS θα φτάσουν τα δύο εκατομμύρια μέχρι το 2010! Λέγεται ότι η εξάπλωση της επιδημίας οφείλεται κυρίως στους εργαζόμενους των ορυχείων που ζούσαν σε unisex hostel στα township, μακριά από τις οικογένειές τους για χρόνια, οπότε πήγαιναν με διαφορετικές συντροφίες. Το AIDS σιγματίζει κι αυτό σημαίνει ότι πολλοί αρνούνται να κάνουν ακόμη και ένα στοματικό τεστ. Όσο για τους βαριά ασθενείς, απομονώνονται συχνά από τα χωριά τους. Το τεστ -ανάλογο με εκείνο για την εγκυμοσύνη- κοστίζει μόλις 4 ευρώ, ενώ το κοκτέιλ φαρμάκων για ασθενείς στο 4ο στάδιο ανέρχεται στα 60 ευρώ το μήνα. Με κατάλληλη αγωγή και συνθήκες διαβίωσης, ένας ασθενής μπορεί να ζήσει για αρκετά χρόνια σαν υγιής άνθρωπος.

INFO

Cage diving: Sharklady, www.sharklady.co.za, e-mail: sharklady@hermanus.co.za, τηλ.: +27.83.313.1967
Whale watching: Southern Right Charters, τηλ.: +27.82.353.0550
Πάρκο Κρούγκερ: www.parks-sa.co.za

“ Η Νότια Αφρική είναι η μόνη χώρα στην οποία μπορείς να κολλυμπήσεις με λευκούς καρχαρίες και να έρθεις πρόσωπο με πρόσωπο με λιοντάρια... ”

Η ζωή στα township

Το township -πόλης γκέτο για τους μαύρους- νήθυσμαίους- είναι έμπνευση της προ-απαρτχάιντ εποχής. Άρχισαν να χτίζονται τη δεκαετία του '30 με στόχο την απομόνωση των μαύρων στις περιφέρειες των αστικών κέντρων. Η σύλληψη ήταν απλή: σας φτιάχνουμε σπίτι για να μισέσετε μέσα στα πόδια μας, αλλά να είστε αρκετά κοντά ώστε να δουλεύετε στα χρυσωρυχεία μας. Το μεγαλύτερο township στη χώρα είναι το Soweto, που σημαίνει South Western Townships. Από εδώ ξεκίνησε το μαύρο κίνημα κατά του απαρτχάιντ. Σήμερα, το Σοβέτο έχει τρία εκατομμύρια κατοίκους. Από τη μεταπολίτευση του '94 και μετά, τα township δεν καταργήθηκαν αλλά εξελίσσονται. Δίπλα στα παλιά σπίτια και στις παράγκες, χτίζονται πλέον νέες κατοικίες αθλή και βίλλες, από μαύρους που πλούτισαν τα τελευταία χρόνια. Σήμερα, η νέα τάση είναι τα εμπορικά κέντρα, που χτίζονται το ένα μετά το άλλο. Το Σοβέτο, μάλιστα, αξιοποιείται και τουριστικά, κάτι αδιανόητο πριν από μερικά χρόνια. Πάνω από τριάντα Β&Β υπάρχουν στη συνοικία Ορλάντο, όπου ορδές τουριστών επισκέπτονται καθημερινά το παλιό σπίτι του Μαντέλα, του Ντέμσον Τούτου και το μνημείο ελευθερίας, με το μανιφέστο του Μαντέλα γραμμένο στο μάρμαρο. Εκκλησιαστικό είναι το μουσείο του Έκτορ Πίτερσον, του πρώτου από τους 200 μασθιές που πυροβολήθηκαν από την αστυνομία του απαρτχάιντ κατά τις διαδηλώσεις του '76 κατά της επιβολής των Αφρικάνων στα σχολεία των μαύρων.

Στο Γιοχάνεσμπουργκ, οι αντιθέσεις ήταν και παραμένουν ακόμη πιο έντονες. Είκοσι λεπτά χρειάζεσαι για να πας μέσω του περιφερειακού M1 από το Σοβέτο μέχρι το Χόουτον, το προάστιο της μπουρζουαζίας, δίπλα στο οποίο βρίσκεται ένα ακόμη township, η Αλεξάνδρα. Όλες οι βίλλες στο Χόουτον προστατεύονται από ηλεκτροφόρα καλώδια και από ιδιωτικούς σκευοφυλάκους. Στα βόρεια του Γιοχάνεσμπουργκ, από τη μια βλέπεις πολυτελείς Mercedes και Hummer, από την άλλη παιδιά στο δρόμο να τριγυρίζουν άσκοπα, να πουλούν οτιδήποτε ή να πλένουν τζάμια στα φανάρια. Το κέντρο της πόλης, οι λευκοί το θεωρούν απαγορευμένη ζώνη. Εδώ κι αν αποθεώνεται η αμερικανόφερτη κουλτούρα του mall. Τα κλειστά αυτά εμπορικά κέντρα -με πιο φανταχτερό το Sandton City- δεν εξασφαλίζουν μόνο φαγητό, ψώνια, διασκέδαση -όλα σε ένα. Καλύπτουν ουσιαστικά το διαρκές αίτημα ανασφάλειας των λευκών κατοίκων της πόλης. Επί απαρτχάιντ, τα township ήταν τα υποχρεωτικά γκέτο των non Europeans. Σήμερα, τα mall δεν είναι παρά χλιδατά γκέτο για λευκούς και νεόπλουτους μαύρους...

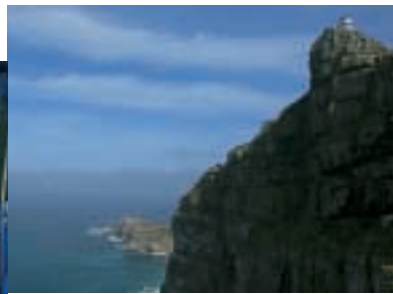
Στα χνάρια του Μαντέλα

Το 1961, η κυβέρνηση του απαρτχάιντ δημιούργησε τα homelands, μαύρα κράτη εν κράτει. Ένα από αυτά ήταν το Τρανσκάι, η χώρα της φυλής Κόσα (Xhosa), με τη χαρακτηριστική γλώσσα. Για να προφέρεις κάποιες λέξεις, πρέπει να μάθεις να χτυπάς -κλονκ, κλονκ- τη γλώσσα σου στον ουρανίσκο. Από το Τρανσκάι κατάγεται ο Νέλσον Μαντέλα. Γεννήθηκε το 1918 στο χωριό Κούνου και μεγάλωσε στην Ουμτάτα, όπου το 2000 φτιάχτηκε το μουσείο με το όνομά του. Εκεί μπορείς να ταξιδέψεις στην ιστορία του μεγάλου ηγέτη, γιου ενός φύλαρχου που σπούδασε νομικά και έφτιαξε το πρώτο μαύρο δικηγορικό γραφείο στη χώρα, μαζί με τον Όλιβερ Τάμπο. Οι δυο τους, μαζί με το Βάλτερ Σισούλου, ίδρυσαν το '42 τη νεολαία του ANC, του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου, και κατά τη δεκαετία του '50 πρωτοστάτησαν στη μάχη κατά του απαρτχάιντ. Το μανιφέστο που εξέδωσε ο Μαντέλα το 1955 -γνωστό ως «Κεφάλαιο ελευθερίας»- θα γινόταν η βάση του σημερινού συντάγματος. Για να πραγματοποιηθεί αυτό, ο «μαντίμπα» (όπως καϊδευτικά τον αποκαλούν) και οι σύντροφοί του έπρεπε πρώτα να δώσουν σκληρές μάχες με το απαρτχάιντ, να μπουν στην παρανομία όταν το ANC απαγορεύτηκε το '61 και να δικαστούν σε ισόβια κάθειρξη στην περιβόητη δίκη της Ριβόνια, το '64, όπου στην ομάδα υπεράσπισης πρωτοστάτησε και ένας Έλληνας δικηγόρος, ο Τζορτζ Μπίζος. Σύμφωνα με το σχέδιο, ο Μαντέλα ανέλαβε εξ αρχής όλη την ευθύνη της οργάνωσης. Τελικά, έμεινε 27 χρόνια στη φυλακή. 17 χρόνια ήταν στο Ρόμπεν Άιλαντ -ανοικτά του Κέιπ Τάουν- τη Μακρόνησο της Νότιας Αφρικής. Μέσα από εκεί κατάφερε να οδηγήσει το λαό του στην εξασφάλιση ίσων δικαιωμάτων, χάρη βέβαια και στη σταδιακή μεταστροφή της διεθνούς κοινής γνώμης, που ολοένα και περισσότερο ασκούσε πιέσεις στο ακροδεξιό καθεστώς.

Για εμάς, το Τρανσκάι ήταν σαν να ξαναμπήκαμε στην Αφρική μετά από πολλές μέρες...

Το Ντέρμπαν, πάλι, έχει μία άλλη ιδιαιτερότητα. Πέρα από μεγάλο λιμάνι και βιομηχανικό κέντρο, διαθέτει και το μεγαλύτερο πληθυσμό Ινδών εκτός Ινδίας - ενάμισι εκατομμύριο συγκεκριμένα. Εδώ έζησε για είκοσι χρόνια ο Γκάντι (1893-1914) και πολέμησε για τα δικαιώματα των ομοεθνών του απέναντι στο καθεστώς του τότε κράτους, του Τράνσβαλ. Ασφαλώς, ο Μαντέλα εμπνεύστηκε από την ειρηνική αντίσταση του Ινδού ηγέτη. Πώς αλλιώς εξηγείται, ένας άνθρωπος να περνά μια ζωή στη φυλακή και αντί να βγαίνει θυμωμένος, να δίνει μαθήματα χριστιανικής αγάπης προς όλους, ακόμη και στους λευκούς που καταδίκασαν τον ίδιο και το λαό του για μισό αιώνα; Αν δεν ήταν ο Μαντέλα, ο αρχιεπίσκοπος Ντέμσον Τούτου και ο τελευταίος λευκός πρόεδρος Φρέντερικ ντε Κλερκ (νομιεπιστές ειρήνης και οι τρεις), σίγουρα αυτή η χώρα δεν θα είχε καμία ελπίδα σήμερα. Οι αρχιτέκτονες του απαρτχάιντ θα είχαν κρεμαστεί -αντί να τους δοθεί αμνηστία μέσω της επιτροπής «Αλήθειας και Συμφιλίωσης». Εμφύλιος σπαραγμός πιθανόν να ταλαιπωρούσε ακόμη τη χώρα. Κι όμως, χάρη στο Μαντέλα, ακόμη και οι χειριστοί ρατσιστές κέρδισαν άρεση αμαρτιών και το δικαίωμα να παρακολουθούν εδώ τα αγαπημένα τους σπορ, το ράγκμπι και το κρίκετ. Ακόμη κι αυτοί υμνούν το συγκεκριμένο άντρα, λοιπόν, που το Φεβρουάριο κλείνει τα ενενήντα. Να είναι καλά ο άνθρωπος, εκεί στην κατοικία του στο Χόουτον. Να είναι καλά, επειδή αυτός έγραψε τη σύγχρονη ιστορία της Νότιας Αφρικής κι ως μην κυβερνά εδώ και δέκα χρόνια. Διότι, παρά το AIDS, την ανεργία και την εγκληματικότητα του σήμερα, η Νότια Αφρική δίνει μαθήματα ανθρωπιάς και ελπίδας σε όλους μας, λευκούς και μαύρους, φτωχούς και πλούσιους, Αφρικανούς και μη. Γι' αυτό από όλους εμάς, ευχαριστούμε κ. Μαντέλα! _A.T.

FAQ

Είσοδος Εθνικών Πάρκων: Ακρωτήρι Καλής Ελπίδας: 55 ραντ/άτομο, Κρούγκερ: 120 ραντ/άτομο, **Κόστος νύχτας:** Ν. Αφρική: 6,8-7,2 ραντ, Ζουαζιλάνδη 6,9 Ε. **ΤΙ ΘΑ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙΤΕ:** Οδηγό Lonely Planet South Africa Lesotho & Swaziland και δύο βιβλία τουλάχιστον: το Long Walk to Freedom -αυτοβιογραφία Μαντέλα- και εκείνη του George Bizos, Odyssey to Freedom. Επίσης, τέτοια εποχή θα χρειαστείτε οδιάβροχο, κιόλια στο πάρκο Κρούγκερ και... cojones για το bushy των 216 μ. στο Μπιλούκρανς ή για βροδινή έξοδο στο κέντρο του Γιοχάνεσμπουργκ! **Ισοτιμίες: 1 ευρώ = 9,6 ραντ Νότιας Αφρικής = 9,6 Ερμπαηνγκένι (Ζουαζιλάνδη).**

INFO: Πού βρίσκεται τώρα το Discovery3 της αποστολής μας; Πληκτρολογήστε: www.theworldoffroad.com

ΚΕΪΠ ΤΑΟΥΝ 17-19/9, 20/9, 21/9, 22/9, 23/9, 24/9-5/10, 6/10, 7/10, 8/10, 9/10, 10/10, 11/10, 12/10 **ΠΑΜΠΑΝΕ**

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ DISCOVERY
Ένδειξη χιλιόμετρα: 40.273, χλμ. ταξιδιού: 32.773, χλμ. διαδρομής: 4.378, λίτρα νύχτας: 549, λίτρα/100 χλμ.: 12,5.

Παρατηρήσεις: Στο Ιστ Λόντον το πεντάθι του συμπλέκτη απροειδοποίητα παρέδωσε τα όπλα, ενώ μόλις είχαμε συμπληρώσει 30.000 χιλιόμετρα ταξιδιού (37.567 στο χιλιόμετρο). Η διάγνωση, στη Land Rover East London, έδειξε ανώτα του συμπλέκτη (master cylinder), ένα εξάρτημα 150 ευρώ το οποίο καλυπτόταν από την εγγύηση του αυτοκινήτου στη Νότια Αφρική. Καθότι δεν ήταν διαθέσιμο στη χώρα (είναι διαφορετικό στα δεξιοτίμονα), περιμέναμε εννέα ημέρες μέχρι να έρθει από την Αγγλία και να εκτελωνιστεί. Η τοποθέτηση κράτισε μόλις 90'. Μπαίνοντας στη Ζουαζιλάνδη, μετά από περίπου 2.000 χλμ., το πεντάθι του συμπλέκτη άρχισε και πάλι να κολλάει στο δάπεδο. Μια και στη μικρή χώρα δεν υπάρχει εξουσιοδοτημένο συνεργείο Land Rover, αποφασίσαμε να προχωρήσουμε, ελπίζοντας να βρούμε κατάλληλο συνεργείο στη Μοζαμβίκη. Τουλάχιστον η ελληνική αντιπροσωπεία μάς έχει προμηθεύσει με τα απαραίτητα ανταλλακτικά. Μία τεράδια φρέσκων Cooper Discoverer STT φορά πλέον το Discovery - προσφορά της τοπικής αντιπροσωπείας στο Ντέρμπαν, που τυχόνει θυγατρική της Dunlop Νότιας Αφρικής. Τα παλιά Cooper βγήκαν παθιακά: κάλυψαν πάνω από 31.000 δύσκολα χιλιόμετρα, από τη Θεσσαλονίκη μέχρι το Ντέρμπαν, χωρίς το παραμικρό σκάσιμο!

17-19/9/2007
Κέη Τόσον, 28.395 χλμ.:
 ερωτευμένοι με την πόλη, την εγκαταλείψαμε μετά από δέκα ημέρες, αφού ανέβηκαμε στο Table Mountain και περπατήσαμε ένα ολόκληρο πρωινό στο ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας.

20-21/9/2007
Ερμόνους, 28.726 χλμ.:
 τη μέρα που ξεκινά το επίτιμο φεστιβάλ φάθιανος (!), εμείς βουτάμε στα παγωμένα νερά του ωκεανού για να δούμε θεικούς καρκαρίες μέσα από ένα κλουβί!

22/9/2007
Ιβρέλεναμ, 29.093 χλμ.:
 φωτογραφίζουμε το Discovery στο Αγκούλης, το ναϊότερο ακρωτήρι της Αφρικής, και διανυκτερεύουμε σε ένα εκπληκτικό ακρωτήριο της Αφρικής, και διανυκτερεύουμε σε ένα εκπληκτικό backpackers lodge μιας κομποπόλης που θυμίζει Ελλάδα.

23/9/2007
Πλένεμπεργκ Μπέ, 29.510 χλμ.:
 πολύ κρύο το νερό για κολύμπι στο δημοφιλή θέρετρο. Μια bushy βουτιά από τα 216 μέτρα της γέφυρας του ποταμού Μπιλούκρανς επιβάλλεται όμως...

24/9/2007
Ιστ Λόντον, 30.067 χλμ.:
 διανυκτερεύουμε σε ένα ειδυλλιακό κάμπινγκ, λίγο πριν προχωρήσουμε για Ντέρμπαν.

25/9/2007
Ιστ Λόντον, 30.067 χλμ.:
 το Discovery μένει από συμπλέκτη. Ευτυχώς, η Land Rover είναι δίπλα...

26/9-4/10/2007
Ιστ Λόντον, 30.067 χλμ.:
 αναμένοντας το ανταλλακτικό, μένουμε σε παραθαλάσσιο quest house και γνωριζόμαστε με την ελληνική κοινότητα της πόλης. Ο πρόεδρος της, Γιώργος Χατζηγιάννης, μας φέρνει ένα Chevrolet Aveo για να κυκλοφορούμε...

5/10/2007
Ιστ Λόντον, 30.067 χλμ.:
 ο συμπλέκτης επισκευάζεται και εμείς χαιρετούμε το Γιώργο, τον Τάσο, τον πατέρα Γεώργιο Πιττάρα, τον Τζίμι, τον Τζέιμς και τους άλλους φίλους μας στο Ιστ Λόντον. Ταξιδεύουμε και πάλι!

6/10/2007
Κόκασαν, 30.536 χλμ.:
 περνάμε από το Τρανσκάι, τη γενέτειρα του Μαντέλα, και μένουμε σε μια φάρμα. Στο Γιοχάνεσμπουργκ, μας περιμένει για συνέντευξη ο George Bizos, δικηγόρος και προσωπικός φίλος του Μαντέλα.

7/10/2007
Αμοζιμάσι, 30.843 χλμ.:
 διανυκτερεύουμε σε παραθαλάσσιο θέρετρο του Ντέρμπαν, υπό βροχή δυστυχώς...

8/10/2007
Νιρόγκενεμπεργκ, 31.176 χλμ.:
 αηδόμαστε τα ελαστικά της Cooper στο Ντέρμπαν και διανυκτερεύουμε στο υπέροχο του Νιρόγκενεμπεργκ. Αδικείται το τοπίο με τόση βροχή.

9/10/2007
Γιοχάνεσμπουργκ, 31.523 χλμ.:
 μας υποδέχεται ο γενικός πρόεδρος, κ. Παναγιώτης Σοφής, ιδρυτικός αναγνώστης του περιοδικού. Δυστυχώς, το ραντεβού με τον κ. Μπίζο ακυρώνεται, καθώς έχει μπει στο νοσοκομείο για επέμβαση χολής.

10/10/2007
Μίντελμουργκ, 31.715 χλμ.:
 μια καλή φωτογράφιση του Γιοχάνεσμπουργκ, ο Άρτσι Χριστοδουλίδης, κανονίζει να ξεναγηθούμε στο Ισθέτο. Αφήνουμε την πόλη βράδυ με μοιτιάρισμα και διανυκτερεύουμε σε ξενοδοχείο Έλθνα μιας βιομηχανικής πόλης.

11-12/10/2007
Πάρκο Κρούγκερ, 32.354 χλμ.:
 δύο μέρες στο πιο παλιό και οργανωμένο πάρκο της Αφρικής αρκούνη για να δούμε όλα τα big five!

13-15/10/2007
Μπαμπαίνε, 32.773 χλμ.:
 η ζωή κυλά σργά στο όμορφο βασίλειο, το τελευταίο της Αφρικής. Η ξενοδοχός μας τυχάνει και γεροισιαστής. Έτσι και με προβληματικό συμπλέκτη, Μοζαμβίκη, Μαπόου, Τανζανία, ερχόμαστε!

190 **ΑΠΡΟΣΧΕΤΗ** 146
 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 2007